

[Korsgaard.]

Gange passeret denne Strækning, og jeg har mangfoldige Gange konstateret, at det var vanskeligt at komme frem. At man saa undertiden kan klare den Forsinkelse, man faar paa denne Strækning, ved at køre saa meget hurtigere paa den kommende Strækning, f. Eks. fra Roskilde til Korsør, det tør jeg ikke benægte, men deraf maatte jo saa følge, at hvis man normalt kunde være helt sikker paa at køre med en tilsvarende Hastighed paa Strækningen København—Roskilde, vilde man kunne tilbagelægge hele Strækningen København—Korsør paa en væsentlig kortere Tid, end man gør nu. Jeg maa derfor paastaa, at det er ganske urimeligt, at man ikke med Alvor tænker paa denne Udvidelse.

Vender man sig saa til Udgiften, viser det sig, at den drejer sig om 12 Mill. Kr. Jeg har allerede sagt, at naar alt kommer til alt, er det i den Tid, vi lever i, ikke saa forfærdelig mange Penge, men det er det nu i langt mindre Grad, hvis man begynder at se lidt nøjere paa, hvordan disse 12 Mill. Kr. i Virkeligheden vilde blive anvendt. De vilde naturligvis for det første i ret høj Grad blive anvendt til dansk Arbejde, og vi ved alle, at man paa dette Omraade fra Ministeriets Side giver Udtryk for, at de gør en hel Masse for at skabe Arbejde ved at lave offentlige Anlæg, efter mine Begreber ofte offentlige Anlæg, der er helt uden Værdi. Jeg erindrer, at jeg sammen med øvrige Medlemmer af Finansudvalget i Foråret 1938 var ude at se paa et Vejanlæg ved Vejle, og da vi havde set paa det, spurgte den højtærede Minister mig, hvad jeg syntes om det. Mit Svar var, at efter dette kunde jeg i og for sig ikke antage, at der skulde være stor Sandsynlighed for, at vi ikke fik Storebæltsbroen, for noget mere ufornuftigt rent pengemæssigt end det Vejanlæg, det her drejede sig om, en Vejstrækning fra Vejle nedad mod Kolding, faldt det mig saare vanskeligt at forestille mig. Altsaa, man er i Forvejen efter mine Begreber ved at lave Ting, som trafikmæssigt i Virkeligheden er ganske overflødige. Ud fra den Betragtning, at man herigennem skaffer Arbejde, forekommer det mig rigtig nok, at saa vilde det være overmaade mere naturligt at vende sig til noget, som dog

inden saa svært længe maa komme, med eller uden Hr. Generaldirektør Knutzens Tilslutning.

Saa er der jo en anden Del af Udgiften, det, der særlig vil gaa til Skinner og Materiel af forskellig Art, som vi ikke laver her i Landet. Jeg vil dog antage, at det for den allervæsentligste Del kan købes i Tyskland. Dèr maa jeg hævde, at det at give en Ordre paa Indkøb for 5—6 Mill. Kr., eller hvor meget det i givet Fald vil kunne dreje sig om, det betyder jo, saadan som nu engang Samhandelsforholdene er, automatisk, at vi køber os Ret til en tilsvarende Eksport.

Jeg vil her gerne minde om en Lov, der hedder Beredskabsloven. Ved den lavede man den Ting, at man gik ind paa at købe for 5 Mill. Kr. svovlsur Ammoniak. Jeg vil gerne se det fornuftige Menneke, der vil paastaa, at den Handel havde det fjerneste med Beredskab at gøre. Beredskabsloven forudsætter nemlig ikke, at vi er i Krigstilstand, men den forudsætter, at vi er i en Tilstand, hvor Samhandel f. Eks. med Tyskland er ophørt paa Grund af Uroligheder. Der er dog vel ingen, der vil kunne tænke sig, at Samhandelen med Norge ogsaa var ophørt, og enhver, der kender en Smule til Kvælstofforhold, vil vide, at vi til enhver Tid vil kunne faa al den Kvælstofgødning, som vi behøver her i Landet, fra Norge. Med andre Ord, Købet af de 5 Mill. Kr. svovlsur Ammoniak som Beredskab er den rene Meningsløshed, men naar man ikke desto mindre gjorde det, maa man dog antage, at der var en Mening deri, og den Mening var antagelig den, at vi skulde og maatte og vilde forøge vort Køb i Tyskland med disse Penge for derigennem at skaffe os Adgang til en større Eksport. Et bedre Skoleeksempel paa, at Indkøb udefra altsaa for saa vidt virker langt stærkere i Retning af at skabe Arbejde og er af langt større Interesse for det danske Erhvervssamfund, end det umiddelbart skulde synes at være, synes jeg ikke kan gives.

Jeg maa altsaa hævde, at de Millioner af Kroner, der her er Tale om, enten vil gaa til dansk Arbejde, forstandigt Arbejde, eller vil kunne gaa til at købe os Eksporttilladelse til et Land, som vi gerne vil have en stor Eksport til. Jeg maa derfor indtrængende anbefale, at den højtærede Minister, hvis det skulde være nødvendigt, søger